

Maaria Lappalainen

SATUTETTU

Satutettu

© Maaria Lappalainen

Kuvat: Maaria Lappalainen
Ulkoasu: Lassi Kahilakoski
Kustantaja: Mediapinta, 2011
ISBN 978-952-235-404-4

Luovutus

*Piikit selässä,
terävät kuin kaktuksella,
tahtovat minun itkevän kuin lapsi,
jonka vanhemmat riitelevät
eikä kukaan kuule.*

*Katson ulos
kuten niin monet muut,
mutta olen sokea.
Minulla ei ole enää näköä,
jonka avulla katsoa.
Se kului pois
siinä samassa kun
seurasin vierestä
maailman hirveyttä,
sen epäoikeudenmukaisuutta.
Hyvien kärsimystä,
pahojen voitonjuhlaa,
mieletöntä ilkeyttä.
Itkin kyyneleeni loppuun,
silmäni loppuun.
Kuopat silmissä,
kuivat kuopat.
Niihin kirvelee.*

*Sitten sinä löysit minut
ja söit henkeni.
Kalisutit luitani rumpuun.
Nyt niitäkin vihloo.*

*En tiedä
kauanko enää jaksan*

tätä polkua,
sen loputonta tuskaa,
lähestulkoon nirvanaa.
Minulla ei ole mitään,
millä itseäni lohduttaisin.
Minulla ei ole tervettä itsekkyyttä,
jolla itseni parantaisin.
Olen puoliksi raastettu vihannes,
melkein alaston,
valmiina viimeiseen pistoon,
kohtalon veitseen.
Sinä kaunis,
minä kaunis,
vierellämme vene,
jonka joskus piti viedä
meidät pois
rakkauden luvattuun maahan.
Mutta se vene vuosi
ja me hukuimme
kuin lasihelmet pohjaan.
Kauniisti, tyylillä.
Vähäeleisesti, sanattomina.
Juuri niinkuin läpinäkyvä lasi.

Katsoin sinuun,
lasihelmeni,
kun makasit minusta kauempana
hiekalla merenpohjassa.
Kumpikin kuolleina,
kalman kuulina.
Kuulin laulusi,
niin utuiset ja kauniit,
hymyilin kanssasi.
Usko pois.

Vaikka ethän sinä
olisi voinut sietää
minun iloani.
Jos olisit tiennyt,
että minä hymyilen,
olisin pilannut
sinunkin ilosi.

Kuule,
kyllä minä kuulin
myös itkusi
ja itkin enemmän kuin sinä,
itkin kai niin
että merenpinta yllämme nousi,
kun yllättäen tuli niin
pirullisen pimeää.
Yhtenä aamuna en enää
nähty sinua
ja kun totaalinen pimeys
tuli väliimme,
muistotkin sulivat pois.

Kului vuosia, kymmeniä,
siinä istuskellessa
lasihelmenä merenpohjalla,
eikä mitään tapahtunut.
Aivoni olivat yhtä likaiset
kuin lieju,
eikä missään ollut
enää järkeä.

En tahdo enää.

Antakaa minun kuolla!

*Minä huudan.
Astukaa minun lasini päälle
ja musertakaa minut,
ettei minusta jää jäljelle
kuin ohuet sirpaleet,
sillä nehän tiettävästi
tuottavat edes jollekin*

onnea.

Huuto

*Löit pääni puhki,
iskit neuloja sydämeen.
Huusin apua,
mutta huoneet kaikuivat
kuin mitkään
elottomat poliisit.
Jätit minut yksin
nyrkkiesi iskuun,
hampaidesi raateluun
kasvoillani
ja halusit minun huutavan
tee se jo.*

*Minä en huutanut,
mutta tänään sinä huudat.*

Verta mullassa

*Yritit tappaa minut,
huumata myrkyllä,
mutta minä selvisin hengissä.*

*Et sietänyt ajatusta erosta,
vaan päätit ratkaista asian
lopettamalla toisen elämän,
eliminoimalla rehellisen
sielun.*

*En tahtonut olla sinun,
sinä et tahtonut
minun olevan toisen.*

*Nyt olet saattanut
itsesi multa
ja apilat kukkivat ylläsi.*

*Ymmärrän kyllä,
että olin ehkä liian suora,
loukkasin sinua
rebellisyydessäni,
mutta tiedäthän,
että tekoasi,
toisen ihmisen
elämällä leikkimistä,
sitä ei voi antaa anteeksi.*

Anteeksi.

Kohtalo

*Kuollut ruusu,
kokenut ja kaunis,
mutta arvonsa menettänyt.
Joku tallasi tahallaan,
joku repi lehdet ja piikit
yksi kerrallaan.*

Joku pirunsarvia kantaa.

Ne tunteet

Rakastuin eräänä kesänä
taiteilijamieheen.

Hän oli yksinäinen erakko,
jonka yksityisyyden
minä tulin pilaamaan
liekehtivällä rakkaudellani.

Aluksi hän ei piitannut minusta
pätäkääkään ja käyttäytyi
kuin mikäkin kivisydän
ja minä itkin yöni
kännnykkä tyynyn alla odottaen
soittoa häneltä.

Ei kuulunut miehestä,
ei niin mitään,
joten minun oli pakko
taistella yksin rakkauteni tähden.
Soitin joka päivä
ja jatkoin ikävissäni
terrorisointia,
vaikkei kukaan
koskaan vastannut.

Sattui.

Tuli juhannus,
lähdin kaupungista.
Kirjoitin kasan runoja,
kokosin taulun ruusunlehdistä,
jotka olin hartaudella käynyt
valikoimassa merenrannan
ruusupuskista.
Ostin sydämenmuotoisen

foliopallon ja vähän makeisia.
Palasin kaupunkiin ja
juoksin suoraan
rakkauteni luo,
foliopallo olkavarressa.
Matkalla sydämeni pomppaili
kuin suuri superpallo
ja olin haljeta kaipuusta
ja kyynelten virrasta.
Tiesin, missä suuri rakkauteni,
kyynelten loputon lähde,
asui.
Jäin odottamaan
ulko-ovelle.

Odotin.

Aika kului
ja viimein minulle
avattiin ovi.
Vanha mummo,
varmasti oikea enkeli,
avasi minulle oven
nähdessään,
että olin tullut taistelemaan
rakkaudesta,
ainoana tukijoukkonani foliopallo
ja nippu runoja.
Kohosin hissillä ylös
oikeaan kerrokseen
huokaisin hetken.
Soitin ovikelloa.
Oven avasi äkäisennäköinen mies,
minun mieheni.

Hän oli raivoissaan
kun olin tunkeutunut
hänen valtakuntaansa.
Kieltämättä se olikin tyhmää,
työntää päänsä ampiaispesään.
Ojensin hänelle
sydämenmuotoisen foliopalloni
ja hän joutui päästämään minut sisälle.
Sitten annoin runot
ja muun rekvisiitan.
Hän oli ihmeissään ja
jopa huvittunut.
Kaikki se yrittäminen.
Minua se ei huvittanut
lainkaan,
koska minulla olivat
aidot tunteet
ja sydämeni pelissä.

Puhuimme.

Sulatimme jään väliltämme,
rakastelimme.
Se tavallinen kuvio.
Kun riidat oli sovittu,
päästimme sydämenmuotoisen
foliopallon yhdessä vapauteen
rakkaani pikkuruiselta parvekkeelta
ja jäimme katselemaan
sen haikeaa lentoa,
kunnes se häivisi kokonaan
taivaan syövereihin.